

Sygn. akt IIW 987/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Strzelcach Opolskichw składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Domagała

Protokolant Katarzyna Lisiak

W obecności oskarżyciela publicznego – nikt pomimo prawidłowego zawiadomienia wokandą

Po rozpoznaniu dnia 01 lutego 2013r. na rozprawie

sprawy **T. W. /W./**

syna J. i B. zd. Ś.

urodz. (...) w G.

obwinionego o to, że :

W dniu 10 września 2012 roku o godz. 8:19 w S. na ul. (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku przez kierującego pojazdem.

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

I. uznaje **T. W.** za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 2 pkt. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **100 (stu)** złotych,

II. na podstawie art. 118§1 kpw w związku z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust 1 i art. 21 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od **obwinionego** na rzecz Skarbu Państwa kwotę **100 (stu)** złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości **30 (trzydzieści)** złotych.

Sygn. akt II W 987/12

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2012 r. służbę w miejscowości S. pełnił funkcjonariusz Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w S. – sierżant sztabowy A. S. oraz starszy sierżant D. W. z Komendy Wojewódzkiej Policji w O.. Funkcjonariusze Policji dokonywali kontroli pod kątem wypełniania przez kierujących obowiązku używania pasów bezpieczeństwa.

Funkcjonariusz Policji D. W. pełnił służbę w ubraniu cywilnym i za pomocą środków łączności miał informować A. S. o ujawnionych wykroczeniach z zakresu bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

O godzinie 8:19, w następstwie informacji uzyskanej od D. W., A. S. zatrzymał do kontroli na drodze publicznej ul. (...) T. W. kierującego samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), w związku z faktem, iż kierujący korzystał podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku.

/Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego T. W. – k. 25-25b;
- notatka urzędowa – k. 4 ;
- zeznania świadka D. W. – k. 25b/

W dniu 10 września 2012 r. z telefonu użytkowanego przez T. W. o godzinie 8:15 nastąpiła transmisja danych w związku z korzystaniem z Internetu.

/Dowód:

- bilingi połączeń dołączone przez T. W. – k. 28, 35-36/

Obwiniony T. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu. Obwiniony przedstawił własną relację z przebiegu zdarzenia. Wskazał, iż jest wieloletnim kierowcą. Podniósł, iż w tym czasie nie rozmawiał przez telefon. Obwiniony nadto oświadczył, iż w tym dniu miał przy sobie telefon.

/Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego T. W. – k. 25-25b/

Obwiniony T. W. skończył 40 lat. Był z zawodu kierowcą. Był zatrudniony za wynagrodzeniem około 1750 zł. Był osobą żonatą. Miał na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci. Obwiniony był w przeszłości karany za wykroczenia drogowe.

/Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego T. W. – k. 25-25b;
- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 6-7)

Sąd zważył , co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewątpliwie pozwala na przyjęcie, iż obwiniony T. W. w inkryminowanym czasie i miejscu dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia zakwalifikowanego jako czyn z art.97 k.w. w zw. z w związku z art.45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Zatem w ocenie Sądu, sprawstwo i wina obwinionego odnośnie incydentu z dnia 10 września 2012 roku, wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanych w art.97 k.w., w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd ocenił swobodnie zebrany w sprawie materiał dowodowy z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego doszedł do powyższych ustaleń, będących podstawą rekonstrukcji stanu faktycznego opierając się na osobowych źródłach dowodowych w postaci zeznań funkcjonariusza Policji D. W. oraz na dowodach z dokumentów w postaci notatki urzędowej, a nadto z dowodów z dokumentów przedłożonych przez T. W. obrazujących połączenia wykonywane i odbierane z aparatów telefonicznych użytkowanych przez obwinionego.

Tym samym Sąd poczynił ustalenia faktyczne w tym względzie opierając się na notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji A. S. i zeznaniach D., który w dniu zdarzenia ujawnił popełnione przez T. W. wykroczenie.

Zatem Sąd poczynił ustalenia faktyczne w tym względzie opierając się na zeznaniach świadka - funkcjonariusza Policji. Nie bez znaczenia dla wiarygodności świadka pozostaje fakt, że jest on po pierwsze funkcjonariuszem Policji mającym pełną świadomość konsekwencji karnych i dyscyplinarnych za składanie fałszywych zeznań, jak też był on osobą obcą dla obwinionej. Trudno zatem znaleźć jakkolwiek racjonalny powód – z wyjątkiem troski o przestrzeganie przepisów prawa ruchu drogowego, a co za tym idzie zapewnienia bezpieczeństwa na drogach - który uzasadniałby składanie przez niego fałszywych zeznań. Nadto należy zwrócić uwagę, iż od daty zdarzenia upłynął okres prawie 5 miesięczny, zaś przesłuchiwany świadek nie miał wątpliwości, iż osoba o której poinformował drugiego funkcjonariusza Policji poruszała się samochodem marki V., zaś sam fakt korzystania z telefonu świadek widziała z odległości około 4 metrów w tym zakresie nie miał żadnych wątpliwości.

Tym samym wątpliwości świadka co do modelu samochodu można zrzucić na karb niepamięci z uwagi na upływ czasu od dnia zdarzenia do dnia składania zeznań na rozprawie głównej. W dalszej kolejności wskazać należy, iż jak wynika z analizy połączeń przedłożonych przez obwinionego w dniu 10 września 2012 r. z telefonu użytkowanego przez T. W. o godzinie 8:15 nastąpiła transmisja danych w związku z korzystaniem z Internetu. Przedmiotowa okoliczność w ocenie Sądu dodatkowo uprawnia do wnioskowania, iż w ustalonym czasie oskarżony korzystał z telefonu.

Z powyższych względów, w ocenie Sądu, wyjaśnienia obwinionego, odnośnie nie przyznawania się do popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, na wiarę nie zasługują i zostały potraktowane, jako przyjęta dla potrzeb sprawy linia obrony, nakierowana na wyeliminowanie odpowiedzialności za zarzucany czyn.

W ocenie Sądu nie ma najmniejszych wątpliwości, iż zarzucany obwinionemu we wniosku o ukaranie czyn rzeczywiście miał miejsce, i że wypełnił on wszystkie ustawowe znamiona pozwalające na pociągnięcie do odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia realizującego ustawowe znamiona z art.97 kw. w zw. z w związku z art.45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z treścią art.97 k.w. karze grzywny do 1.500 złotych lub karze nagany podlega ten kto wykracza przeciwko innym / aniżeli wymienione w rozdziale XI kodeksu wykroczeń / przepisom o bezpieczeństwie i porządku w ruchu drogowym. Ta ogólnie sformułowana norma prawna wymaga dopełnienia przez wskazanie konkretnego naruszenia przepisów określających porządek i bezpieczeństwo na drogach. W przypadku zarzutu postawionego obwinionemu dopełnieniem tym jest art. 45 ust.1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym, wedle brzmienia którego kierującemu pojazdem zabrania się korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w rękę;

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Odnosząc się do orzeczonej kary Sąd uznał, iż kara stu złotych grzywny jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny w kwocie stu złotych, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Ze względu na sytuację majątkową obwinionego Sąd nie dopatrzył się przesłanek uprawniających go do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, w związku z czym naturalną konsekwencją skazania, było obciążenie T. W. tymi kosztami w wysokości stu trzydziestu złotych, na które złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie stu złotych oraz trzydzieści złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary grzywny.